

ikke maa gaa op til det Beløb, som Arvefæsteafgifterne beløber sig til. Vi har jo fast Rentefod her i Landet, som ikke maa overskrides, hvor det gælder Prioriteter i fast Ejendom. Rentefoden er, som bekendt, 4 pCt., men der bliver ydet mange Tilladelser til at gaa op indtil 6 pCt.; men over 6 pCt. maa der ikke ydes af Prioriteter i fast Ejendom. Men naar der er Tale om Arvefæsteafgifter, er Ydelsen for Tiden meget mere end 6 pCt., og det er ogsaa det, der gør, at disse Afgifter efter min Opfattelse ikke kan opretholdes. En Rente-ydelse eller en Afgift, der svarer til en Rente-ydelse mellem 8 og 10 pCt., som Tilfældet er for Tiden, kan ikke opretholdes; og det tror jeg, at det ærede Mindretal kommer til at erkende. Det ærede Mindretal udtaler ogsaa i Betænkningen, at der hidtil har været Tilfredshed med denne Afgift ogsaa blandt Yderne. Ja, tidligere har der ganske sikkert været Tilfredshed med denne Ydelse, men at der er Utilfredshed for Tiden, derom vidner de forskellige Andragender, som Udvalget har modtaget fra Arvefæstedydere, og efter de Oplysninger, der foreligger i Betænkningen, vil det ses, at der er indkommet Andragender til Udvalget fra over 7,000 Arvefæstedydere.

Jeg skal imidlertid ikke paa dette Tidspunkt komme nærmere ind paa de Udtalelser, som er fremsatte af det fjerde Mindretal, de konservative Medlemmer, idet jeg vil opsætte de Bemærkninger, jeg har at fremsætte om dette Spørgsmaal, som de har fremdraget, til mine Bemærkninger til Imødegaelse af Udtalelserne vedrørende den utilstrækkelige Erstatning og om, at Lovforslaget paa Grund af utilstrækkelig Erstatning er stridende mod Grundlovens § 82. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, før jeg har hørt de Udtalelser, som ganske sikkert vil fremkomme fra det ærede Mindretals Side.

Men inden jeg slutter disse Bemærkninger, vil jeg gerne som Følge af de Udtalelser, der er fremsatte fra Mindretallets Side, rette et Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister. Spørgsmaalet lyder saaledes: Er der fra eet eller flere af Ministeriets Medlemmer under Lovforslagets Behandling i Ministermøderne rejst Indsigelse imod Lovforslaget ud fra den Opfattelse, at en enkelt eller enkelte Bestemmelser i Lovforslaget var grundlovsstridige? Jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, hvilket Svar Ministeren vil give paa dette Spørgsmaal, jeg betragter det som ganske afgjort, at der ikke under Ministeriets Forhandlinger om dette Spørgsmaal har kunnet

være Tale om, at nogen af Lovforslagets Bestemmelser skulde være stridende mod Grundloven. Naar jeg desuagtet stiller dette Spørgsmaal og ønsker en Udtalelse fra Ministeren, er det, fordi jeg ønsker, at dette Spørgsmaal skal staa saa klart, som det overhovedet er muligt for alle, der med Opmærksomhed følger disse Forhandlinger. Jeg skal kun tilføje, at hvis jeg eller nogen af de Medlemmer af Udvalget, som er enige med mig om dette Spørgsmaal, nærde den mindste Tvivl i den Henseende, vilde vi selvfølgelig ikke indstille Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget, og jeg vilde under ingen Omstændigheder staa som Ordfører for et Lovforslag, om hvilket jeg havde den Opfattelse, at det var stridende mod Grundloven. Jeg ønsker, som sagt, en Udtalelse fra Ministeren, for at dette Spørgsmaal kan komme til at staa saa klart som muligt for alle, der interesserer sig derfor, og det gør sikkert de allerfleste.

Knuth: Det Mindretal, som jeg har den Ære at repræsentere, kan jo, som det fremgaar af den fjerde Mindretalsbetænkning, ikke slutte sig til de Betragtninger, der er fremførte af den ærede Ordfører (Ole Hansen), som nu talte. Dertil har vi flere Grunde, hvilket ogsaa fremgaar af vor Betænkning. Naar man skal overveje dette Lovforslags Betydning, vender Tanken sig ganske uvilkaarlig mod Grundlovens § 82 og mod det Spørgsmaal, hvorvidt Almenvellet kræver en saadan voldsom Indgriben i Privatfolks Kontraktfrihed, og hvorvidt det Vederlag, der bydes, virkelig er tilstrækkeligt. Efter vor Mening maa man besvare begge Dele med et afgjort Nej. Det er os umuligt at se, at Almenvellet kræver, at der paa Grund af tilfældigt forekommende Konjunkturer udøves en Tvang mod visse til at aflevere noget af deres retmæssige Ejendom til andre, og det er i Virkeligheden det, der sker. De Konjunkturer, vi lever under, har vi haft en 3—4 Aar, og det er muligt, at de varer længe, det er muligt, at de varer kort, de fleste tror, at de varer længe, derom vidner de mange Salg til høje Priser, som finder Sted. Naar disse Salg til høje Priser finder Sted, er det, fordi man mener, at man i en længere Aarrække vil vedblive at leve under høje Konjunkturer, men er dette Tilfældet, er det os umuligt at se, at en Afløsningssum, der støtter sig paa Kornpriser, der ligger en Snes Aar tilbage i Tiden, paa nogen Maade kan være fyldestgørende. Det er ogsaa ganske ejendommeligt at se, at der allerede siden 1842 har været gjort en Mængde Tilbud til